

[Lange.]

selv om vi erkender dette — og altsaa gør det fuldt ud —, kan den høje Regering ikke kræve en Bemyndigelse, der gaar ud over, hvad Situationen kræver. Vi giver vor Tilslutning til Gennemførelsen af de Foranstaltninger, som nødvendiggøres af de Beslutninger, der er truffet, men en Bemyndigelse, hvis Konsekvenser ingen i Øjeblikket kan overse, kan Regeringen ikke forlange vi skal tage Medansvaret for. Saa usikre som alle udenrigspolitiske Forhold er i Verden, kan ingen se, hvilke Situationer der kan indtræffe om blot ganske kort Tid, og vi mener derfor heller ikke, at man skal tage en saa afgørende Beslutning som den, Regeringsforslaget gaar ud paa.

Den højtærede Udenrigsminister siger, at det er nødvendigt, at Regeringen faar en Bemyndigelse, der gælder ikke blot i dette enkelte Tilfælde, men er af almen Karakter. Det maa imidlertid være en ny Opfattelse, den højtærede Udenrigsminister og den høje Regering her har faaet, thi hvis det var uheldigt at vedtage en saadan Lov, netop naar Situationen kræver det, som den gør det nu, saa burde den høje Regering have gennemført en Ordning paa et meget tidligere Tidspunkt, under Forhold, hvor man kunde tage sig Tid til virkelig moden Overvejelse. Den høje Regering har i høj Grad vanskeliggjort Vedtagelsen af en Lov af generel Art, naar den i en Tvangssituation vil benytte Lejligheden til at gennemføre en saadan Foranstaltning.

Veistrup: Stillingen er jo politisk ikke undergaaet nogen Forandring paa Forslagets Vej fra Folketinget her til Lands tinget, og det havde man heller ikke kunnet vente; man maa forstaa, at det med Hensyn til Tilslutning til og Modstand mod det foreliggende Forslag stiller sig paa samme Maade her som i Folketinget. Det, som er det centrale i Uenigheden, er jo i Virkeligheden dette, at man fra Ministeriets Side ønsker en Bemyndigelse af almen Karakter, medens man fra Oppositionens Side ikke ønsker at give en saadan Bemyndigelse. Det forekommer mig da, at der her er Tale om et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, medens der i og for sig ikke er Uenighed om det principielle: vore Forpligtelser som Medlem af Folkeforbundet. Jeg forstaaer ikke den Modstand, man her rejser, saa meget mindre som vi dog altid herhjemme har formaaet at bevare Kontinuiteten i dansk Udenrigspolitik, ligeegyldigt hvilket Parti der sad inde med Regeringsmagten. Det ærede Medlem (Lange), som talte paa de

Konservatives Vegne, sagde, at ingen ved, hvad der kan ske i Løbet af ganske kort Tid, men netop dette, at Tiden er saa usikker, som den er, taler for, at vi giver den højtærede Udenrigsminister en almen Bemyndigelse. Ingen kan mene, at det skulde være hensigtsmæssigt, maaske med Indkaldelse af Rigsdagen, for aabent Tæppe at gaa ind i en Diskussion af den Karakter, som saa nødvendigvis maatte finde Sted. Jeg tror, at det under saadanne Forhold vilde være heldigt at gaa stille med Døren — den Forhandling, som i Gaar og i Dag har fundet Sted i Folketinget, opfordrer ikke til Gentagelse. Under saadanne Forhold gælder det gamle Ord, at Tale er Søl, men Tavshed Guld. Jeg tror derfor, det vil være rigtigt at give Udenrigsministeren den ønskede almene Bemyndigelse; der er ingen Fordel forbundet med Forhandlinger som dem, der er foregaaet i de sidste Dage.

Jeg anbefaler altsaa Forslaget, saaledes som det foreligger, saa meget mere som det forekommer mig, at det Hensyn, som man kræver skal tages til Rigsdagen, fuldt ud er taget gennem det Ændringsforslag, der er vedtaget i Folketinget.

Udenrigsministeren (P. Munch): Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Lange), sagde, at Konsekvenserne af Forslag af denne Karakter ikke kan overses. Jeg vil i den Anledning gerne sige, at de Konsekvenser, det ærede Medlem her tænker paa, er ikke Konsekvenser af dette Forslag, men det er Konsekvenser af Folkeforbundspagten, af vort Medlemsskab af Folkeforbundet. Disse Konsekvenser tog vi paa os, da vi i 1920 besluttede, at Danmark skulde indtræde i Folkeforbundet, og dem kan vi ikke fjerne ved at give vor Lovgivning den ene eller den anden Karakter. Selve de Bestemmelser, der skal træffes over for Italien i Anledning af de nu stedfundne Begivenheder, kan gennemføres baade under den ene og den anden Form, men det Spørgsmaal, der bliver tilbage, er, hvad der vil være klogest, hvis Konsekvenser af vort Medlemsskab af Folkeforbundet i andet Tilfælde skulde komme over Danmark paa alvorlig Maade: enten at have en Lov, der ikke giver os nogen Adgang til at træffe Beslutning uden en stor Rigsdagsforhandling gennem begge Ting, eller at have den fornødne Bemyndigelse i Forvejen. Jeg maa tilstaa, at havde jeg været i Tvivl før den Debat, vi har haft i Dag i Folketinget, saa er enhver Tvivl fjernet hos mig i Øjeblikket, og jeg tror, at enhver, som